

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

beslutninger af denne karakter er enstemmighed indenfor Atlantpagten, og den vetoret, som er givet alle lande, også Danmark, må formentlig føre til, at man enten respekterer Danmarks standpunkt eller tager konsekvenserne deraf.

Må jeg yderligere sige, at Atlantpagten hovedgrundsetning er at bidrage til afspænding, at tilvejebringe forhandlingsmuligheder mellem øst og vest, og det er min bestemte opfattelse, at ratificeringen af den foreliggende traktat vil få en virkning, der direkte strider imod Atlantpagten formål.

Den højtærede statsminister siger i sin forelæggelsestale, at

„Vesttyskland gennem sin forbundskansler har påtaget sig en forpligtelse til kun at ville arbejde for Tysklands genforening ved fredelige midler“,

og at

„vi skylder den på demokratiske principper opbyggede forbundsrepublik at modtage dens løfter til deres fulde pålydende“.

Jeg vil heroverfor sige, at jeg ikke i mindste måde drager den tyske forbundskanslers sindelag eller fredelige hensigter i tvivl; det er der i den politik, der er ført under forbundskanslerens ledelse, intet, der kan berettige til. Men hvem garanterer for, at mænd som Adenauer og andre demokrater bevarer ledelsen, når militæret atter får magt og indflydelse i det tyske rige? Tysklands nyere historie har sørgelige eksempler at opvise på, at gode demokrater skridt for skridt er blevet trængt til side for stemninger, der rejste sig om revanche og grænserevisioner. Kan man være helt sikker på, at noget sådant ikke kan gentage sig, når militæret igen kommer til at spille en rolle i tysk politik?

Det er blandt andet frygten for, at noget sådant kan ske, der gør store dele af den frisdede del af befolkningen i Tyskland ængstelig og bekymret for genoprustningen. Jeg mener, det er en stor misforståelse at tro, at oprustningen i Tyskland vil styrke

demokratiet — tværtimod. Store dele af de sikre demokratiske kredse i landet frygter netop for, at yderliggående højrepartier derigennem vil blive styrket, og at demokratiet i Tyskland kommer i fare.

Jeg vil takke det ærede medlem hr. Thor-kil Kristensen for den udpræget saglige måde, hvorpå det ærede medlem behandlede problemerne; det er forsåvidt ikke noget særsyn, det gælder jo for det ærede medlem i al almindelighed. Det er en glæde at diskutere disse spørgsmål på et så sagligt grundlag. Det samme synes jeg ikke kan siges om det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft. Måske det er imod det ærede medlems egen vilje, men når han omtaler alle argumenter fra modstandernes side som agitation — i modsætning til hans udpræget saglige synspunkter — lægger han diskussionen i et plan, som jeg ikke kan godtage. Det ærede medlem har ikke patent på at have alle de saglige synspunkter på sin side, medens det, der siges derimod, er agitation. Det er velbegrundede synspunkter, jeg og andre gør os til talsmænd for, der advarer imod tysk oprustning. Når det ærede medlem spørger, om vi trods alt ikke føler et ansvar, så beder jeg mig fritaget for tale af den karakter. Der er intet, der berettiger det ærede medlem til at stille det radikale venstre på den plads i diskussionen her i tinget, som et sådan spørgsmål er udtryk for — det kunne måske med større ret vendes mod det ærede medlem.

Det, der foreligger til afgørelse, er jo ikke noget, der i den grad kan konkretiseres, at man med 100 pct. sikkerhed kan sige, at det ene er det helt rigtige, det andet helt forkert. Bedømmelsen må bygge på et skøn, på en vurdering hos det enkelte menneske, både her i tinget og i befolkningen, og det ene standpunkt kan ikke uden videre betegnes som agitation, medens det andet betegnes som saglig bedømmelse og vurdering.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft taler om vestmagternes frisdede indstilling i sammenligning med østmagternes.